RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 74.653 van 25 juni 1998
in de zaak A. 77.456/VII-16.420.

In zake : Jean-Marie GEELEN,
die woonplaats kiest bij
Advocaten M. BOES en W. MERTENS,
kantoor houdende te BERINGEN,
Scheigoorstraat 5

tegen :

de bestendige deputatie van de provincieraad van LIMBURG.

tussenkomende partij :

Wilhelmus CLAESSEN,
die woonplaats kiest bij
Advocaat J. PEETERS,
kantoor houdende te LANDEN,
Brugstraat 17.

DE VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Jean-Marie GEELEN op 9 februari 1998 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van het besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Limburg van 4 december 1997, waarbij de beroepen van de Vlaamse Landmaatschappij en van de echtgenoten W. CLAESSEN-KNOPPER tegen het besluit van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Voeren van 19 juni 1997 houdende afgifte van een milieuvergunning aan verzoeker worden ingewilligd en de vergunning wordt geweigerd;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Adjunct-auditeur C. ADAMS;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 4 mei 1998 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 28 mei 1998;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat W. MERTENS, die verschijnt voor verzoeker, van Bestuurssecretaris S. VOS, die verschijnt voor de verwerende partij, en van Advocaat J. PEETERS, die verschijnt voor de tussenkomende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Adjunct-auditeur C. ADAMS, daartoe gemachtigd bij beslissing van de Auditeur-generaal van 19 maart 1998;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat met een verzoekschrift van 11 mei 1998 Wilhelmus CLAESSEN, wiens beroep met de bestreden beslissing gegrond wordt verklaard, vraagt om in het administratief kort geding te mogen tussenkomen;

2. Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

2.1. Verzoeker is uitbater van een landbouwbedrijf, gelegen te 3798 Voeren, Altembrouck 362, geka-

dastreerd aldaar sectie C, nr. 50g. Het betreft een oude hoeve die wordt gepacht.

Hiervoor beschikt hij over een uitbatingsvergunning voor maximaal 118 zoogdieren, gegeven door het college van burgemeester en schepenen van Voeren op 26 oktober 1990 voor een termijn van dertig jaar.

2.2. Bij schrijven van 10 maart 1997, ontvangen op 21 maart 1997, vraagt verzoeker aan het college van burgemeester en schepenen van Voeren een milieuvergunning voor een inrichting met als voorwerp het houden van 118 runderen, de opslag van 1.200l lichte stookolie en de opslag van 1.360 m^3 mest.

Volgens het daarbij gevoegde milieuvergunningsaanvraagformulier gaat het om "het veranderen van een inrichting met precisering dat het betreft een wijziging door het overbrengen van een bestaande vergunning van perceel C 50g naar C 61h en C 61e".

Het dossier bevat tevens een liggingsplan, waaruit blijkt dat de nieuwe inrichting in nieuwe gebouwen aan de overzijde van de straat zou komen.

2.3. Er wordt ongunstig advies gegeven door de Vlaamse Landmaatschappij op 28 april 1997.

Blijkens het proces-verbaal van sluiting van het onderzoek de commodo et incommodo zijn er schriftelijke bezwaren ingediend namens de echtgenoten CLAESSEN-KNOPPER en door de v.z.w. NATUURRESERVATEN.

Bij besluit van het college van burgemeester en schepenen van Voeren van 19 juni 1997 wordt de gevraagde vergunning verleend voor een termijn van twintig jaar.

2.4. Tegen dit vergunningsbesluit wordt beroep aangetekend door zowel de Vlaamse Landmaatschappij als door de echtgenoten CLAESSEN-KNOPPER.

In graad van beroep worden volgende adviezen gegeven :

- de Vlaamse Landmaatschappij op 14 augustus 1997 : ongunstig voor de vergunning, tenzij zou blijken dat de oude inrichting niet uitgebreid zou mogen worden en er ter plaatse aldus strengere regels dan algemeen zouden gelden in de zin van artikel 5.9.3.1 van VLAREM II.
- de afdeling milieuvergunningen van AMINAL op 22 augustus 1997 : ongunstig voor de vergunning omdat niet is voldaan aan artikel 5.9.3.1., § 2, van VLAREM II.
- de afdeling ruimtelijke ordening van AROHM op 9 september 1997 : gunstig voor de vergunning vanuit stedenbouwkundig oogpunt.
- provinciaal deskundige leefmilieu op 15 september 1997 : gunstig voor de vergunning omdat de verplaatsing milieuhygiënisch en ergonomisch verantwoordelijk en noodzakelijk is.
- Provinciale Milieuvergunningscommissie op 29 september 1997 : verdeeld advies : vijf leden gunstig voor de gevraagde verplaatsing van de inrichting, aangezien de mogelijkheid voor de pachter om te verbouwen financieel niet haalbaar is en dit argument kan beschouwd worden als strenger dan normaal geldend in de zin van artikel 5.9.3.1. van VLAREM II. Eén lid ongunstig omdat niet aan de voorwaarden van artikel 5.9.3.1. van VLAREM II is voldaan, ondanks het feit dat het milieuhygiënisch beter is de inrichting te verplaatsen naar nieuwe stallen.

2.5. Met toepassing van artikel 23bis van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning (milieuvergunningsdecreet) besluit de verwerende partij op 23 oktober 1997 de behandelingstermijn van vier maanden voor het beroep te verlengen met één maand en dit onder de volgende motivering :

"(...)

Overwegende dat de heer J. PEETERS, advocaat, namens de heer en mevrouw W. CLAESSEN-KNOPPER, in het belang van het dossier, gevraagd heeft om door de Bestendige Deputatie te worden gehoord;

Overwegende dat het bijgevolg niet mogelijk is de normale behandelingstermijn van vier maanden te eerbiedigen; dat het noodzakelijk is deze behandelingstermijn met één maand te verlengen;".

(...)

2.6. Wilhelmus CLAESSEN en zijn raadsman worden gehoord en op 4 december 1997 wordt het thans bestreden besluit genomen. De beroepen worden gegrond verklaard en de vergunning wordt geweigerd;

3. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1. Overwegende dat verzoeker als eerste middel de schending aanvoert "van de artikelen 13 § 1, 23 § 1, 23bis en 25 van het decreet van 28.06.1985 betreffende de milieuvergunning, artikel 50 van het Besluit van de Vlaamse Regering van 06.02.1991 (VLAREM I), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 13 van het decreet van 23.10.1991 betreffende de openbaarheid van bestuur en van de algemene beginselen nopens de hoorplicht en de fair-play"; dat hij dat middel in vier onderdelen als volgt uiteenzet :

1.A. <u>Eerste onderdeel</u>.

"De Bestendige Deputatie heeft haar beslissingstermijn verlengd met de in de bespreking van de feiten weergegeven motieven.

Deze motieven zijn evenwel niet afdoende.

De Bestendige Deputatie laat gelden dat door de raadsman van appellanten nieuwe gegevens zouden kunnen worden bijgebracht waarvan zij wenst kennis te nemen vooraleer tot een besluit te komen.

Het blijkt evenwel uit het besluit van 04.12.1997 dat deze gegevens helemaal niet pertinent waren dan wel reeds door de appellant hadden kunnen worden bijgebracht in het kader van de normale beroepsprocedure.

De mogelijkheid die de Bestendige Deputatie heeft om de beslissingstermijn overeenkomstig artikel 23bis van het Milieuvergunningsdecreet met één maand te verlengen is gegeven voor die gevallen waar het normaal onderzoek van een - normaal qua procedure afgehandeld - dossier meer tijd vergt dan de in het decreet aangegeven termijn van 4 maanden.

Dat één van de in de procedure betrokken partijen gegevens wenst bij te brengen, is op zich geen motief en zeker niet wanneer het gaat om gegevens die klaarblijkelijk niet pertinent zijn, (zoals bv. de beweerde veroordeling van verzoekende partij voor het lozen van mest in de Noordbeek) of gegevens die appellanten reeds hadden kunnen bijbrengen in de loop van de procedure meer bepaald voordat de hoorzitting van de Provinciale Milieuvergunningscommissie plaatsvond.

Anders gezegd, artikel 23bis van het Milieuvergunningsdecreet is niet bedoeld om een partij die laattijdig ontdekt dat zij nog bepaalde informatie heeft die zij graag zou meedelen aan de Bestendige Deputatie, daartoe nog de mogelijkheid te geven via een verlenging van de beslissingstermijn.

Aldus heeft de Bestendige Deputatie artikel 23bis miskent in zoverre dat de opgegeven motieven niet afdoende zijn en eveneens de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen geschonden werden";

1.B. <u>Tweede onderdeel</u>.

"De Bestendige Deputatie heeft alleen maar de appellanten en hun raadsman gehoord maar heeft niet de verzoekende partij opgeroepen om aanwezig te zijn.

Zij heeft de verzoekende partij niet meegedeeld welke de nieuwe gegevens zouden zijn die de appellanten en hun raadsman aan de Bestendige Deputatie zouden bezorgen en heeft de verzoekende partij niet in de gelegenheid gesteld deze nieuwe gegevens tegen te spreken.

De Bestendige Deputatie heeft bovendien de normale procedure uitgehold doordat zij kennis heeft genomen

van feiten die niet voorgelegd geweest zijn aan de Provinciale Milieuvergunningscommissie die haar nochtans dient te adviseren vooraleer zij tot een besluit komt.

Aldus heeft de Bestendige Deputatie gehandeld in strijd met de hoorplicht en het fair-playbeginsel, doordat zij enerzijds de verzoekende partij niet in de gelegenheid heeft gesteld om ook te worden gehoord en tegenspraak te voeren over de beweringen van de appellanten en hun raadsman, en anderzijds doordat de Provinciale Milieuvergunningscommissie niet in de gelegenheid werd gesteld de gegevens die appellanten en hun raadsman bijbrachten, in haar advisering te betrekken.

Aldus heeft de Bestendige Deputatie de adviesfunctie van de Provinciale Milieuvergunningscommissie uitgehold en heeft zij bovendien de klaarblijkelijke rechten die de verzoekende partij kon laten gelden in het geheel van de procedure miskend.

Daar waar het Milieuvergunningsdecreet bepaalt dat de aanvrager van een milieuvergunning in alle gevallen moet worden gehoord door de Provinciale Milieuvergunningscommissie wanneer hij daartoe verzoekt, terwijl dat voor andere partijen slechts een mogelijkheid is, heeft de Bestendige Deputatie hier precies de rollen omgekeerd en alleen maar een andere partij gehoord en de verzoekende partij buiten spel gezet";

1.C. Derde onderdeel.

"Bij de bespreking der feiten werd aangegeven dat de Bestendige Deputatie op 23.10.1997 besloten had de beslissingstermijn overeenkomstig artikel 23 bis van het milieuvergunningsdecreet met één maand te verlengen.

Dit besluit moet als een voorbereidende handeling worden gekwalificeerd, zodat het niet rechtstreeks met een annulatieberoep kon worden bestreden. Maar de onregelmatigheid ervan kan wel worden ingeroepen bij het annulatieberoep en de vordering tot schorsing, gericht tegen de eindbeslissing.

De motieven van die voorbereidende beslissing, zoals hiervoor weergegeven in het relaas van de feiten, zijn geenszins afdoende.

Het is immers niet omdat één van de partijen in de procedure vraagt om te worden gehoord door de Bestendige Deputatie, dat vooreerst de Bestendige Deputatie aan dat verzoek moet of mag gevolg geven en zeker niet wanneer geenszins blijkt dat de gegevens die deze partij wenst bij te brengen, reeds niet in een eerdere fase door haar hadden kunnen worden bijgebracht.

De opbouw van de beroepsprocedure, zoals deze blijkt uit het milieuvergunningsdecreet en VLAREM I, veronderstelt immers dat het advies van de Milieuver-

gunningscommissie de voorlaatste fase is in de beslissingsprocedure, zodat de Bestendige Deputatie op zicht van het dossier, zoals dit ook voorgelegd werd aan de Milieuvergunningscommissie, tot een besluit dient te komen.

Een uitzondering hierop is mogelijkerwijze wanneer zich nieuwe feiten voordoen die niet relevant zouden geweest zijn voor het standpunt van de milieuvergunningscommissie.

Dit kan evenwel geenszins worden beweerd van de zogezegde feiten en beweringen die door de appellanten aan de Bestendige Deputatie werden meegedeeld.

Op zijn minst had de Bestendige Deputatie, mocht zij van mening zijn dat de bijgebrachte gegevens toch van enig belang waren, deze opnieuw moeten voorleggen aan de Provinciale Milieuvergunningscommissie, zodat deze zich daar eventueel kon over beraden.

Door dat niet te doen heeft de Bestendige Deputatie niet afdoende gemotiveerd waarom zij meende haar beslissingstermijn met 1 maand te moeten verlengen. Bovendien heeft de Bestendige Deputatie de werking van de Provinciale Milieuvergunningscommissie, zoals die o.m. blijkt uit artikel 13 van het Milieuvergunningsdecreet en artikel 50 van VLAREM I, miskend";

1.D. <u>Vierde onderdeel</u>.

"De Bestendige Deputatie heeft door het besluit van 23.10.1997 en meer bepaald ook door het effectief horen van alleen appellanten, buiten aanwezigheid van verzoekende partij en andere belanghebbenden, bovendien ook de hoorplicht geschonden en het fair-play-beginsel.

Zelfs al zou de Bestendige Deputatie geacht mogen worden, ondanks de strikte regeling van de beroepsprocedure door het Milieuvergunningsdecreet en door VLAREM I waarin dat niet is voorzien, om toch nog belanghebbenden te kunnen horen vooraleer tot een besluit te komen, dan vereist de elementaire billijkheid en rechtvaardigheid dat zij dan ook de andere partijen de kans geeft om gehoord te worden en m.n. ook met betrekking tot de zogezegde nieuwe feiten en beweringen die door één van de partijen worden bijgebracht.

Verzoekende partij wist door de brief van 27.10.1997 enkel dat de Bestendige Deputatie voornemens was om één van de partijen te horen, maar had geen enkele aanwijzing over welke gegevens de Bestendige Deputatie klaarblijkelijk belangrijk genoeg achtte om tot deze hoorzitting aanleiding te geven en evenmin heeft de Bestendige Deputatie de verzoekende partij zelf uitgenodigd om op deze hoorzitting aanwezig te zijn en deze nieuwe gegevens, in voorkomend geval, tegen te spreken.

Dit eenzijdig horen strijdt met heel het evenwicht van partijen dat door het Milieuvergunningsdecreet

wordt beoogd, waarbij zelfs - en overigens terecht - een eerder overwegende plaats toegekend wordt aan de belangen van de aanvrager van de vergunning. Deze laatste moet in ieder geval worden gehoord door de Provinciale Milieuvergunningscommissie terwijl dat voor de andere partijen een mogelijkheid - geen verplichting - inhoudt";

3.2.1. Overwegende, wat het eerste onderdeel betreft, dat het besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Limburg van 23 oktober 1997 als volgt is gemotiveerd :

(...)
"Overwegende dat de heer J. PEETERS, advokaat, namens de heer en mevrouw W. CLAESSEN-KNOPPER, in het belang van het dossier, gevraagd heeft om door de Bestendige Deputatie te worden gehoord;
Overwegende dat het bijgevolg niet mogelijk is de normale behandelingstermijn van vier maanden te eerbiedigen; dat het noodzakelijk is deze behandelingstermijn met één maand te verlengen";
(...)

dat die motivering tot verlenging van de termijn met een maand om over het beroep uitspraak te doen voldoende duidelijk lijkt te maken waarom tot een termijnverlenging werd besloten en lijkt te voldoen aan de eis van de formele motivering; dat die motivering niet als kennelijk onredelijk kan worden aangemerkt; dat uiteraard de pertinentie van de argumenten of van de gegevens, welke door de partij die werd gehoord werden bijgebracht, slechts kan worden beoordeeld na het horen en niet op het ogenblik dat wordt beslist om die partij te horen; dat, voorts, de draagwijdte van artikel 23bis van het milieuvergunningsdecreet, naar luid waarvan de bevoegde overheid de termijn waarbinnen zij uitspraak moet doen met maximum één maand kan verlengen, prima facie niet lijkt uit te sluiten dat de beslissingstermijn wordt verlengd wanneer deze in het gedrang wordt gebracht omdat de overheid beslist in te gaan op de vraag van een partij om te worden gehoord; dat het eerste onderdeel niet ernstig is;

3.2.2. Overwegende, wat het tweede onderdeel betreft, dat blijkens het administratief dossier verzoeker en zijn raadsman op hun verzoek overeenkomstig artikel 13, § 3, van het milieuvergunningsdecreet door de Provinciale Milieuvergunningscommissie werden gehoord; dat alhoewel verzoeker bij brief van 27 oktober 1997 in kennis was gesteld van het besluit van 23 oktober 1997 houdende de gemotiveerde verlenging van de beslissingstermijn -en hij dus wist dat de echtgenoten CLAESSEN-KNOPPER hadden gevraagd om door de bestendige deputatie te worden gehoord- hij niet heeft gevraagd om eveneens door de bestendige deputatie te worden gehoord; dat dienvolgens noch de hoorplicht, noch het fair-playbeginsel lijken te zijn geschonden doordat verzoeker niet door de bestendige deputatie zelf werd gehoord; dat het tweede onderdeel niet ernstig is;

3.2.3. Overwegende, wat het derde onderdeel betreft, dat vooreerst kan worden verwezen naar hetgeen bij de bespreking van het eerste onderdeel werd overwogen; dat, voorts, de Raad van State geen decretale of reglementaire bepaling is bekend die voorschrijft dat bij enig nieuw gegeven van belang een tweede advies aan de provinciale milieuvergunningscommissie zou moeten worden gevraagd, hetgeen overigens, gelet op de voorgeschreven termijn om over het beroep uitspraak te doen, in principe niet mogelijk lijkt te zijn; dat daarenboven verzoeker niet eens kenbaar maakt welk nieuw decisief gegeven dan wel aan de provinciale milieuvergunningscommissie voor advies had moeten worden voorgelegd; dat het derde onderdeel niet ernstig is;

3.2.4. Overwegende dat, wat het vierde onderdeel betreft, het volstaat te verwijzen naar de bespreking van het tweede onderdeel; dat dienvolgens het vierde onderdeel eveneens niet ernstig is;

4.1. Overwegende dat verzoeker als tweede middel de schending aanvoert "van artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 13 van het decreet van 23.10.1991 betreffende de openbaarheid van bestuur en het motiveringsbeginsel"; dat hij het middel als volgt uiteenzet :

"Het bestreden besluit steunt op de volgende motieven :

’Overwegende dat de bestaande te verplaatsen inrichting gelegen is in een gebied waar het stedebouwkundig thuis hoort; dat de te verplaatsen inrichting volgens de bepalingen van VLAREM II niet ligt op een plaats waar hernieuwing van de milieuvergunning onmogelijk is, daar de verbod- en afstandregels op bestaande inrichtingen niet van toepassing zijn; dat er tevens geen verbod tot uitbreiding is voor de te verplaatsen inrichting; dat de financiële niet-haalbaarheid van verbouwingen niet kan beschouwd worden als een argument als - strenger dan normaal - geldend; dat hoger vermelde verklaring tot intrekking bij het aanvraagdossier was gevoegd, doch werd bijgebracht tijdens de beroepsprocedure; dat bijgevolg niet voldaan is aan de voorwaarde van artikel 5.9.3.1. § 2 van VLAREM II voor het verplaatsen van een bestaande inrichting naar een andere locatie;

Overwegende dat de argumenten van de beroeper als gegrond kunnen beschouwd worden, gelet op de tekortkoming in de vergunningsaanvraag, gelet op het toevoegen tijdens de beroepsprocedure van de verklaring van de exploitant inzake het intrekken van de vroegere vergunning, waardoor de rechten van de beroeper als verpachters geschonden zijn.

Dat er bovendien niet voldaan is aan de voorwaarden cfr. artikel 5.9.3.1 § 2 van VLAREM II voor het verplaatsen van de bestaande inrichting naar een andere lokatie, zoals gesteld in de hoger vermelde adviezen van de afdeling Milieuvergunningen en de Vlaamse Landmaatschappij’; (Zie dossier - stuk 6)

Geen van deze motieven is afdoende !

- Hernieuwing van de milieuvergunning zou mogelijk zijn.

  De mogelijke vernieuwing van de milieuvergunning is zuiver theoretisch. Het blijkt specifiek uit het advies van de Milieuvergunningscommissie en overigens wordt dit ook bevestigd door de door verzoekende partij bijgebrachte foto’s (zie dossier - stukken 4 en 10) dat de

huidige stallen van die aard zijn dat er geen correcte exploitatie van kan plaatsvinden. De dieren staan veel te dicht bij elkaar; er ontbreekt voldoende licht en lucht en er zijn ook duidelijke tekorten inzake milieuhygiëne. (Zie m.n. ook het stuk 7 van het dossier, waar meer uitgebreid op deze problematiek wordt ingegaan).

Hernieuwing terplaatse van de milieuvergunning zou betekenen dat de bestaande gebouwen vooraf moeten worden gesloopt en door nieuwe worden vervangen, wat niet alleen geen evidentie is, gelet op het historische karakter van de kasteelhoeve, die onmiddellijk grenst aan het aanpalende kasteel, maar zelfs, als dat mogelijk zou zijn, is de kostprijs daarvan buiten proportie met het te bereiken doel.

De bewering als zou derhalve de milieuvergunning kunnen worden vernieuwd, strookt niet met de werkelijkheid en dit had de Bestendige Deputatie met de zorgvuldige lezing van het advies aan de Provinciale Milieuvergunningscommissie moeten achterhalen.

Dat de redenering van de Bestendige Deputatie op dit punt helemaal mank loopt, blijkt ook uit de bewering dat zelfs een uitbreiding voor de inrichting mogelijk zou zijn.

Als men goed het liggingsplan bekijkt - zie dossier stuk 1 - dan is het geenszins duidelijk waarom de Bestendige Deputatie wel een mogelijke uitbreiding aan de ene kant van de weg zou aanvaarden, maar de verplaatsing naar de andere kant niet.

In casu is er geen verschil tussen uitbreiding en verplaatsing van het bedrijf, integendeel. Het blijkt dat door de verplaatsing van het bedrijf men tot een betere toestand komt voor de uitbating van het bedrijf zelf zonder dat dat gepaard gaat met enige uitbreiding van het bestaande bedrijf.

Het motief dat de Bestendige Deputatie hier aanvoert, houdt zowel in feite als in rechte geen steek.

- Tekortkomingen in de vergunningsaanvraag.

  De Bestendige Deputatie laat na aan te geven welke tekortkomingen er zouden zijn in de vergunningsaanvraag. Zij laat vooral na aan te geven waarom die eventuele tekortkomingen als zo belangrijk moeten worden beschouwd dat zij het gemeentebestuur van Voeren en de Bestendige Deputatie zelf niet in de mogelijkheid zouden stellen om met voldoende kennis van zaken over de aanvraag uitspraak te doen, zodat ook dit motief niet als afdoende kan worden beschouwd.
- Verklaring tot intrekking van de vroegere vergunning.

De Bestendige Deputatie beweert dat het feit dat de verklaring van verzoekende partij van intrekking van de vroegere vergunning, van zodra de nieuwe vergunning in gebruik zal zijn in de loop van de procedure, niet aanvaardbaar zou zijn.
Waarom dit zo zou zijn valt geenszins in te zien.
Op het niveau van het beroep hadden zowel de Provinciale Milieuvergunningscommissie als uiteraard ook de Bestendige Deputatie zelf kennis van de verklaring tot intrekking van de verzoekende partij. Het argument dat door deze - in de loop van de procedure bijgebrachte - intrekking de rechten van de verpachters zouden zijn geschonden, wordt helemaal niet onderbouwd. Daar is ook trouwens geen enkele zinnige uitleg voor te geven.
Ook dit motief kan derhalve niet het bestreden besluit dragen.

Het bestreden besluit kan derhalve op geen enkel afdoende motief steunen, zodat het ook op die grondslag voor schorsing in aanmerking komt";

4.2. Overwegende dat artikel 5.9.3.1., § 2, van VLAREM II bepaalt :

"In afwijking van §1 en onverminderd de bijkomende voorwaarden van de afdelingen 5.9.4, 5.9.5. en 5.9.6. is het verplaatsen naar een andere locatie van een bestaande inrichting die is ingedeeld in de rubrieken 9.3., 9.4., 9.5. en 9.8. toegestaan voor zover aan de volgende voorwaarden is voldaan :
- de bestaande inrichting is gelegen op een plaats waar het ingevolge de op dat moment geldende regelgeving niet thuishoort of waar strengere beperkingen worden opgelegd dan algemeen geldend;
- de exploitant moet bij de vergunningsaanvraag een ondertekende en gedateerde verklaring voegen waarin hij zich ertoe verbindt, binnen de twee jaar na het van kracht worden van de nieuwe vergunning, de vergunning horende bij de te verplaatsen bestaande inrichting in te trekken.

Het voldoen aan deze voorwaarden moet blijken uit het advies van de Vlaamse Landmaatschappij";

dat de motivering van het bestreden besluit luidt als volgt :

"Overwegende dat de bestaande te verplaatsen inrichting gelegen is in een gebied waar ze stedenbouwkundig thuishoort; dat de te verplaatsen inrichting volgens de bepalingen van VLAREM II niet ligt op

een plaats waar hernieuwing van de milieuvergunning onmogelijk is, daar de verbods- en afstandsregels op bestaande regels niet van toepassing zijn; dat er tevens geen verbod tot uitbreiding is voor de te verplaatsen inrichting; dat de financiële niet-haalbaarheid van verbouwingen niet kan beschouwd worden als 'strenger dan normaal geldend'; dat hogervermelde verklaring tot intrekking niet bij het aanvraagdossier was gevoegd, doch werd bijgebracht tijdens de beroepsprocedure; dat bijgevolg niet voldaan is aan de voorwaarden van artikel 5.9.3.1., §2 van VLAREM II voor het verplaatsen van een bestaande inrichting naar een andere locatie;

Overwegende dat de argumenten van de beroepers als gegrond kunnen beschouwd worden, gelet op de tekortkomingen in de vergunningsaanvraag, gelet op het toevoegen tijdens de beroepsprocedure van de verklaring van de exploitant inzake het intrekken van de vroegere vergunning waardoor de rechten van de beroepers als verpachters geschonden zijn; dat er bovendien niet voldaan is aan de voorwaarden van artikel 5.9.3.1., §2 van VLAREM II voor het verplaatsen van een bestaande inrichting naar een andere locatie zoals gesteld in de hogervermelde adviezen van de Afdeling Milieuvergunningen en de Vlaamse Landmaatschappij";

dat de verwerende partij met die motivering op duidelijke wijze de redenen laat kennen die aan de weigering van de vergunning ten grondslag liggen en die deze kunnen verantwoorden, te weten de onverenigbaarheid van de vergunningsaanvraag met artikel 5.9.3.1., §2, van VLAREM II; dat uit de bestreden beslissing ook duidelijk blijkt waarom niet aan die voorwaarden is voldaan, namelijk omdat de oude inrichting wel degelijk op een plaats ligt waar zij planologisch thuishoort en ter plaatse geen strengere regels dan normaal gelden : niet enkel aanpassing van de bestaande inrichting maar zelfs uitbreiding is mogelijk; dat de hoge financiële kostprijs voor verzoeker prima facie terecht niet als een opgelegde strengere beperking dan algemeen geldend wordt beschouwd daar die kostprijs eigen blijkt te zijn aan de aard van het oude gebouw en geen gevolg is van opgelegde beperkingen; dat verzoeker op generlei wijze aantoont dat aan de voorwaarden van voormeld artikel 5.9.3.1., § 2 wèl zou zijn voldaan; dat aangezien dat motief een determinerende weigeringsgrond voor de milieuvergun-

ningsaanvraag uitmaakt, de kritiek op de overtollige motieven niet moet worden onderzocht; dat het tweede middel niet ernstig is;

5. Overwegende dat derhalve niet is voldaan aan de eerste voorwaarde gesteld door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; dat die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het verzoek tot tussenkomst van Wilhelmus CLAESSEN in het administratief kort geding wordt ingewilligd.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 3.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijfentwintig juni 1900 achtennegentig, door :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
	V. WAUTERS,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

V. WAUTERS. **M.-R. BRACKE.**